

žili največjo grajo, se mora zastopnik učiteljstva za nas pogotovati in nas znabiti še hvaliti.

Preidimo na ono točko v omenjenem članku, kjer je govor o znižanju proračuna za šolo na Gorici. Dva razredna šola na G. je imela večjo vsoto stroškov v proračunu, kakor štirirazrednica na Rečici, in to zaradi komoditete gosp. K. Ta gospod nikakor ni bil zadovoljen s stanovanjem, ki ga je rabil njegov prednik nad 20 let. Notabene je g. K. samec v tem ko je imel g. Ž. mnogoštevilno rodovino. Gospodu Ž. se je ljudstvo smililo, zato je potrpel; g. K. pa je, komaj prišedši na G., hotel kar hipoma vse izpremeniti. Dognal je to, ali vsota za učila se je morala z ozirom na navedeno prikrajšati za tisto leto z namenom, prihodnje leto znesek za učila primerno zvišati. V tem slučaju tedaj ni vse tako, kakor hoče raložiti g. K.

Znano pa je tudi, da ravno g. K. ni prijatelj večjih zneskov v proračunih. Kako bi sicer drugače bilo mogoče, da je on kot tajnik občine Kokarje napravil rekurze proti proračunom šol v Sv. Frančišku in v Šmartnem. Verjetno je, da nima on nikakega vpliva na sklepe občinskih zastopnikov in mora kot tajnik delati take rekurze, ali pa se to tudi strinja z ugledom učiteljstva?

V okraju Gornji grad je celo ukaz, v katerem se sploh učitelju prepoveduje, delati rekurze v enakih slučajih.

Kar se pa tiče »poročila o dveh sosednjih šolah«, moramo pa le to omeniti: Res je dobil g. K. referat o dveh šolah. Taki referati provzročajo precej truda in dela, a gosp. K. je kmalu odložil ta referat. Njegov prednik g. Ž. pa je bil referent o vseh šolah okraja in je čisto cele noči delal in se trudil. Kot referent je g. K. sestavil obširen pouk itd. (Glej članek XXIV. »Pisarne«).

»To mojo vlogo so čitali pri seji okrajnega šol. sveta. Da zastopniku njena obširnost ne ugaja... G. K., to je laž. Te vloge niso nikdar čitali pri seji okr. šol. sveta, tudi se nikdar ni obravnavala v tej korporaciji, torej je tudi napad na našega zastopnika ničev v tej zadevi.

G. K., mirujte že vendar, saj Vas tudi drugo učiteljstvo pusti na miru!

Opomba uredništva: Ta dopis priobčujemo, ker nečemo, da bi se komu godila krivica. Ker so pa morali čuti v tem dopisu omenjeni tovariši v citiranem članku »Pisarne« bridke očitke, je naša dolžnost, da priobčimo zagovor, ki prihaja pravzaprav od neinteresovane strani. Ker pa imenovani članek ni delo našega uredništva, zato ne zadene nas nobena krivda. Mi svojim dopisnikom verjamemo, a ti ne smejo grešiti na naše zaupanje. Najmanj, kar smemo zahtevati od njih, je pač to, da nam poročajo samo tako, kakor se je v resnici godilo. Ta slučaj nas uči, da moramo biti v bodoče previdnejši. Pripominjamo še, da smo dopis mestoma ublažili in mu odstrigli konec, ki je neizrečno hudo očitjanje. A na ugledu ne maramo nikomur škodovati. Želimo, da bi bila s tem ta zadeva dognana, ker ne maramo uvajati osebnih polemik. Naši tovariši naj iščejo to, kar jih družijo, a ne tega, kar jih razdvaja. Za naše delo je treba skupnih sil! — O dolžnosti zastopnikov učiteljstva v okr. šol. svetih smo v svojem listu že dosti odločno govorili. Naše mnenje je torej vsakemu znano!

Društveni vestnik.

Kranjsko.

Ljubljansko učiteljsko društvo ima svoje letošnje glavno zborovanje dne 27. t. m. ob 10. uri dopoldne v šentjakovski dekliški šoli. Zborovanje se vrši po običajnem vzpostredu. Obilne udeležbe prosi

odbor.

Štajersko.

Učiteljsko društvo za ptujski okraj ima v četrtek, dne 5. januarija 1905 ob 1/2 11. uri dopoldne v okoliški šoli letni občni zbor z naslednim dnev. redom: 1. Letno poročilo. 2. Volitev odbora. 3. Volitev dveh pregledalcev društvenih računov. 4. Poročilo zastopnika v okrajnem šolskem svetu. 5. Nasveti. K. Obilni udeležbi vabi

odbor.

Učiteljsko društvo za mariborsko okolico bo imelo svoje glavno zborovanje v četrtek, dne 5. prosinca 1905., ob 10 uri v šoli Leitersberg-Krčevina. Dnevni red: 1. Zapisnik, 2. dopisi, 3. letno poročila a) načelnikovo, b) blagajnikovo, 4. volitve, 5. predlogi in nasveti. Prav obilne udeležbe pričakuje

odbor.

Ljutomersko učiteljsko društvo je imelo dne 1. decembra prav dobro obiskan občni zbor. — Gosp. predsednik pozdravi nove člane (gdč. Lebarjevo, g. Laha in Dostala). Po odobrenju zapisnika poroča g. ravnatelj Robič o novih pedagoških knjigah ter obljubi, da bo v prihodnjih zborovanjih zopet poročal. G. Zacherl predlaga, da naj poroča tudi kdo o knjigah za šolarsko knjižnico. — G. nadučitelj Vauda si je izbral za temo »Grehi učiteljstva tega okraja«. Na podlagi izkustev, ki jih je nabiral že več let, je posebno grajal medsebojno preziranje učiteljstva, denunciranje pri raznih osebah in oblastih, priporočal je več samozavesti ter vzajemno, kolegijalno delovanje učiteljstva ene šole. Marsikateremu se je čitalo z obraza, da se je čutil prizadetega. — Blagajnica izkazuje deficit, ker nekaterniki ne izpolnujejo svoje dolžnosti. — Dosedanji odbor je bil enoglasno sprejet (g. Karba predsed., Robič, Čeh), le namesto odstopivše blagajničarke je bil voljen blagajn. g. Kryl. Med predlogi mi je omeniti tega, da se naj izreče poslancu g. Robiču zahvala za možat nastop pri odpravi III. plač. razreda ter da društvo izrazi ogorčenje nad neosnovanim, podlim napadom poslanca Linka na slov. učiteljstvo.

Književnost in umetnost.

»Popotnik« ima v zadnji letošnji številki to-le vsebino: 1. Požegar: Prosveta. 2. Ludovik Černej: O pomiloščenju mladoletnih obsojencev. 3. V. Pulko: Somatologija v ljudski šoli. 4. J. Kocbek in M. J. Nerat: Spomini na potovanje v Norimberk. 5. Ivan Šega: Pedagoški paberki CIX. 6. Književno poročilo. 7. Razgled: Pedagoški paberki. — Kronika. Upravništvo objavlja to-le listnico, ki jo pač priporočamo vsakomur v uvaževanje. Tej številki polagamo poštno položnico. Cenjene naročnike prosimo, da sežejo prav kmalu po njih ter nas rešijo moreče skrbi, kako poravnati zaostali dolg, ki se je nabral vsled malomarnosti naročnikov. Veliko naročnikov dolžuje še za leto 1903. Te prosimo, da čim prej zadoste svoji dolžnosti. S prihodnjim letom uredimo nanovo naslove. Prosimo, da se nam vsaka izpremba pravočasno sporoči.

»Zvonček« izide z novim letom v novi opremi in s krasno vsebino. Nabirajte mu naročnikov!

Opis Sv. Križa. Spisal Peter Medvešček, nadučitelj v Gorici. 1904. Tisk »Narodne tiskarne« v Gorici. Str. 52. Cena 40 h. — V tej knjižici je opisal naš tovariš Sv. Križ na Vipavskem v zgodovinskem in zemljepisnem oziru. Ta spis je že izšel v uradnem »Poročilu o stanju ljudskega šolstva v okraju goriškem za l. 1903.—1904.« Ker pa dobivajo taka uradna poročila le oblastva in učiteljstvo v okraju in ker bi utegnil »Opis Sv. Križa« zanimati tudi širše kroge, zlasti rojake iz Sv. Križa in okolice, je izdal pisatelj svoje marljivo in temeljito sestavljeno delo v posebni brošuri, ki je lep prinos

k našim krajepisom ter dokaz pisateljeve marljivosti in ljubezni do domovine. V knjižici so tudi 4 podobe. Sicer so podobe za take opise velike važnosti, a te so skoro brez pomena, ker so zaradi slabega tiska popolnoma nejasne in razmazane, kar je gotovo škoda. Vsaka tiskarna ne zna tiskati podob.

Navodilo k III. delu čitanke za obče ljudske šole. (Izdaja v štirih delih, sestavila H. Schreiner in F. Hubad.) Cena 50 vin. Na Dunaju. V c. kr. zalogi knjig. — V zadnjem odstavku beremo dr. Fr. Ilešiča opis »O čitanju verzov«. V ysem se ne strinjamo s pisateljem. Tudi ni n. pr. res, kar piše na strani 32: . . . To uvažujoč, zlagajo naši pesniki take-le kitice: »Kdor kruha nabranega ne jé, . . . itd. Tega verza ni pesnik Gregorčič nikoli napisal! Njegov, t. j. Gregorčičev, verz se glasi: Kdor kruha vbranega ne jé... (Gregorčič: Poezije I, str. 18.) Morda pesnik Gregorčič tudi vé, kako je treba pisati verze. On ima za to uho in čut. Zato bi bilo treba priznati muziki njegovih verzov. K temu spisu se morda še oglasimo.

Liga + 1.

Knajpovec. Časopis za negovanje zdravja po Kneipovem sestavu, za pouk, vzgojo otrok in zabavo. Glavni urednik J. Okič. Izhaja zadnji dan vsakega meseca. Upravništvo v Gorici, Gosposke ulice št. 7. Stane 2 K na leto. — Ta list se ne peča s takozvanimi »čudežnimi zdravljenji«. Vsi članki so pisani res poučljivo, temeljito in poljudno in so jako pripravi za pouk ljudstva. »Raznoterosti« nudijo v vsaki številki lepih in zanimivihotic in vesti v podporo glavni nalogi, ki si jo je postavil ta list.

»Slovan«. Mesečnik za književnost, umetnost in prosveto. Letnik III. »Slovan« se odlikuje z lepimi ilustracijami in izbrano vsebino, ki ga z njo zalagajo najodličnejši naši književniki. »Slovana« dobiva učiteljstvo za znižano ceno.

»Prelepa je cvanc'garca.« — Kaj je na tej pesemci, da se nam je ohranila od roda do roda, da se nam je omilila, da jo slišimo radi vsikdar in povsodi? Po našem, seveda ne merodajnem mnenju — napev! Napev nam tako ugaja, da mu celo v prijetni družbi pri kozarcu dobrega vinca podložimo s popolnoma mirno vestjo še kako drugo besedilo, kadar nam poidejo kitice »Prelepe cvanc'garce«. A to se ne dogaja pri tem napevu, temveč skoro pri vseh drugih, ki so narodni, in to tudi ne stori samo »dobrovoljček« pri vinu, temveč tudi narod sam. Gotovo je to že marsikdo opazil. Melodija je torej ono, ki vzdržuje v tem slučaju besedilo. To redko nastane brez napeva, in napev je, ki ga vzdržuje časih stoletja v narodu, ki ga ponese dalje. Mnogokrat ostane celo napev, ko se je besedilo že davno izgubilo ali docela izpremenilo.*)

S tem nikakor ne trdimo, da je besedilo manj vredno kakor napev. O tem govoriti bodi stvar drugih. To pa trdimo, da besedila naših narodnih pesmi, posebno erotičnih, niso prikladna šoli. Kaj nam torej preostane drugega, če hočemo, da uvedemo narodno pesem v šolo in po tej med narod nazaj, da jo rešimo pozabljenosti, kakor da napevu podložimo drugo, njegovemu značaju primerno besedilo?

In jaz mislim, da to ni tako strašen greh.

Kadar čujemo pesem vsekdar vpliva na nas napev z večjo silo kakor besedilo. V recitativu morda le moreta tekst in godba z enako silo delovati na slušatelja. »Kakor hitro pa deluje godba z vso svojo intenzivnostjo, obledi ob nji besedilo, da, zaostane daleč za omnipotentno besedo«, pravi Ferdinand Hiller.

Najslabši tekst, lepo komponiran, se nam omili in nasprotno, najlepši poetični proizvod, slabo uglasben, nam ne ugaja.

Vprašajte gospode pevce. Mnogokrat vam v navadnem govoru ne znajo povedati besedila h kaki pesmi; napev si morajo zapeti, da se spomnijo besedila.

Ce čitamo libreto kake opere, tekst kakega oratorija, tedaj skoro ne moremo umeti, da je dal skladatelju navzlic svoji, marsikaterikrat dolgočasni in plitvi vsebini, snov za toliko in tako dolgotrajajoče lepe godbe. Najzanimivejše pa je, da je med slušatelji opere ali oratorija 50% (če ne več) navzočih, ki v mnogih slučajih besedila ravnokar pete skladbe

*) Starogelske narodne pesmi na Šotskem.

ali ne razumejo, ali o istem času besedila in godbe sprejeti ne morejo. Navzlic temu pa vpliva nanje godba, spričo svoje notranje sile ravno tako. Ne navduši nas toliko tekst, ne razveseli, ne vznemiri nas v toliki meri, kakor melodija. Vpliv na nas bi se pojavil, če bi razumeli tekst ali če bi ga ne. V dokaz temu nam je treba vzporediti le vokalni glasbi instrumentalno. Instrumentalna skladba ima samo v redkih slučajih navodilo za razumevanje svoje vsebine; mnogokrat niti nima naslova, ki bi iz njega mogli sklepati na njen značaj. In vendar vpliva istotako na nas. Melodija je torej pri godbi glavno in ta dopušča brez škode, da se ji podložijo različni teksti kakor jo človek različno občuti.

Zapojte mi narodno pesem, a brez besedila. Seveda tako, ki jo še ne poznam. Verujte mi, da ga ni človeka, ki bi ji mogel ob slušanju podložiti ravno isti tekst iste vsebine kakor ga ima v istini. In če mi nato zapojete isti napev s kakim fingiranim, a značaju napeva primernim besedilom, veroval vam bom, da je to pravi tekst. Naj pa pravim tekstom, bom pozdravil melodijo veselo kot staro znanko ter akceptiral novi, a sedaj pravi tekst brez nevolje.

Da je mogoč različen tekst eni melodiji, nam dokazuje tudi dejstvo, da je enemu tekstu mogoča tudi različna melodija. Zahtevam pa seveda vedno, da je tako tekst značaju napeva primeren, kakor bodi primeren napev značaju teksta. Vzemimo melodijo, tako dokazuje Eduard Hauslick v svoji knjigi »Vom Musikalisch-Schönen«, ki izraža najstrastnejšo jezo. Obstrahujmo ji prvotni tekst ter ji podložimo drugi tekst, ki izraža najstrastnejšo ljubezen, torej direktno nasprotje. Opazili bomo, da morda melodija interpretira oba teksta enako dobro. Faktično se to tudi mnogokrat zgodi.

Znano je, da preplavljajo trgovine marsikateri nemški in drugi »komponisti« z muzikaličnimi predpustnimi kvarteti, terceti, dueti itd., ki porablajo v njih za neslane verze in vodene dovtype le znane, večinoma resne melodije. Tako se tudi mnogokrat čuje fugirani allegro iz uverture k »Čarobni piščali« kakor vokalen kvartet, ki ga pojo razcapani, kregajoči se judje. In kakor nas Mozartova glasba v uverturi pridobi s svojo resnostjo, tako nas tu vzveseli hote ali ne-hote s svojo nizko komiko. Kar pa je glavno, žalostno, a resnično, je to, da tekst judov k melodiji izvrstno — »paše«. Sličnih slučajev bi se dalo še mnogo navesti.

Nedavno tega sem videl pri neki gospodični, ki je obiskovala samostansko učiteljsiše v Mariboru, pesmi, slovanske umetne pesmi, ki jim je bil podložil tudi popolnoma drug tekst. V kvartetu »Svracanje«, katerega zadnji verzi so gotovo vsem pevcem znani, so dobili obliko:

»Vmirite se srčne želje,
Bog vam svoje cilje daj!
Sladko nade tja na nebo
do vresničenja spremljaj!«

Sicer pa je hrvaški tekst do cela erotičen.

Ali slovanska pesem »Pozdravljam te, gorenjska stran!«
Ta se glasi v izpremenjenem tekstu:

»Razlij sedaj se, čuvstvo vir!
Zapojte vi, oj pojte vi, glasovi vsi!
Pozdravte, da, pozdravte nam pastirja!
Voščila (!) izrečite vi!
Dodeli Bog najboljšo Ti!«

To je pri nas. Tako daleč segajoče izpremembe tekstov si prepovedujemo. Pa vzemite nemške pesmarice »Weinwurm«, »Liederquelle« itd., in našli boste za več tekstov eno melodijo.

Pojdite v naše cerkve na kmetih! Tu poslušajte organiste! Koliko opernih melodij, koliko posvetnih pesmi, koliko »maršov« in »jodlerjev« slišite tu. Pobožno ljudstvo pa se nikakor ne moti v svoji molitvi; nasprotno sem v takih in enakih slučajih čul na svoja lastna ušesa marsikoga, ki je ne poznajoč prelepega (!) preludija (!) trdil, da je postal ob lepi pobožni (!) godbi še pobožnejši. V Italiji slišimo celo v cerkvi večkrat kako melodijo Donizettijevo, Rossinijevo, Verajjevo kakor pa v gledališču.

Rekli boste, da kaže to le barbarični okus naš. A tudi največji mojstri duhovne pesmi so imeli sličen okus. Händel

je, kakor dokazuje Winterfeld, vzel za svoje najlepše, zaradi svoje nedosežno lepo izražene pobožnosti občudovane melodije v oratoriju »Mesija« napeve iz svojih posvetnih, večinoma erotičnih duetov, ki jih je spisal prej za princezinjo Karolino Hanoveransko na madrigale Maura Ortensija. Enako je delal tudi Sebastijan Bach. Vse madrigale v svojem »božičnem oratoriju« je vzel iz svojih poprejšnjih posvetnih kantat itd. Celo Gluck, ki trdijo o njem, da je vsako noto natančno prilagodil situaciji in besedilu, oni, ki je najznačilnejše znal izražati melodično vsako dramatično dejanje in vsako besedo, je vzel v »Armido« pet skladb iz svojih starejših oper ter jim podložil dosela nov in nasproten tekst. (Ed. Hauslick »Vom M. Sch.«*)

A mi nečemo niti tako daleč. Ne kontrernega teksta, temveč le značaju napeva primerne nam dovolite, da podložimo narodnim napevom. Na tak način le moremo rešiti narodne napeve pozabljenosti. Kaj nam koristi napev zapisan, kaj pomaga prostemu ljudstvu, če se napev tudi poje, kolikor mogoče posiljno z raznimi nenaravnimi melodičnimi, še bolj pa harmoničnimi bolečinami na naših koncertnih odrih od naših pevskih društev. Dajte narodno pesem rajši ljudstvu, narodu nazaj s tem, da ji dovolite in ugladite pot v šolo. Ker pa ne more v njo s svojim prvotnim, vzgoji neprikladnim tekstom, dovolite, da se ji podloži drugi, njenemu značaju primeren tekst. Naj tu namen posveti sredstvo! Nasprotno pa tudi preveč tankovestni ne smemo biti. Izključiti ne smemo vsakega narodnega besedila, n. pr. o »vincu«, o »ženitvi«, o »nedolžni ljubezni« itd., kakor to delajo nekatere prepobožno pobožne gospodične tovarišice. Nikjer ne zaiti v ekstreme, držati se lepo srednje poti, in uverjen sem, da bodo vsi, dosedaj še trdovratni gg. tovariši odprli lepi naši narodni, četudi v besedilu premenjeni pesmi pot v šolo. Več o tem upam govoriti svoječasno v razpravi o »reformi ljudskošolskega petja vobče. Za sedaj samo v imenu Prelepe cvan'garce.«

E. A.

Štirinajst zborov (7 mešanih in 7 meških). Besede S. Gregorčičeve (12) in Fr. Levčeve (2). Uglasbil Jakob Aljaž, l. 1904. Cena (s poštino vred) 1 K. Dobiva se pri skladatelju in založniku J. Aljažu, pošta Dovje, Gorenjsko. — Simpatični skladatelj nam je uglasbil lep venec mešanih in moških zborov, ki bodo spričo svoje melodijoznosti, lahkote in izrazitosti vrlo služili našim pevskim zborom. Tudi težje uglasbljivo besedilo Gregorčičevo (n. pr. »Ujetega ptiča tožba«, »Na bregu«, »Soči« je našlo v Aljažu razumnega skladatelja, ki izraža pesnikovo plemenitost in domoljubje v lepih, slikovitih akordih.

Vojanov — Rudolf Maister: Poezije. V Ljubljani, Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg, 1904. Omenili smo že na kratko, da je izdal slovenski častnik Rudolf Maister izbrane svoje pesmi. To je v slovenski književnosti prva knjiga pesmi, ki jih je napisal mož z oficirsko sablo. Veseli nas to toliko bolj, ker nam dokazuje, da tudi stroga in mrzla vojaška disciplina ne more zakovati v led bistrega vrelca, ki kipi v duši zavednega slovenskega vojaka-pesnika.

Slovenska javna kritika je že izrekla svojo sodbo o Maistrovih poezijah. Mi se pridružujemo tisti javni sodbi, ki je pohvalno omenjala zbirko teh pesnitev, ki je iskala vrline in priznala pesnim ceno, kakršne so vredne.

Po naših mislih je Majster epik. Verzi, ki jih je napisal on, se glase mestoma tako, kakor bi jih zapel kdo drugi. In to ni ravno slabo. Dokazuje nam, da se je Maister resno pripravljaj za svoj pesniški poklic, našel svoji pesniški naturi sorodstva med večjimi svojimi tovariši silnejšega samoraslega pesniškega ustvarjenja, se nehote navzel njih plastike in jedrnatega sloga ter se tako izkazal vrednega učenca svojih učiteljev. Vse to se je zdaj učrpalo v njegovo tvorno silo in postalo bistvo njegovih balad in romanc. Tako je danes vkljub vsemu temu sam svoj in vzporejati ga je pod marko takega in takega sloga, te in te manire. Maister je študiral življenje, kakršno je in kakršno je bilo. Nad nam navadnim ljudem neznatnimi prizori je obvisel njegov pogled, in v duši se mu je zasnovala pesem, ki sili tudi nas, da gledamo in

*) Navesti se dajo še mnogi, mnogi taki slučajji pri drugih novejših in najnovejših skladateljih.

— vidimo. Nekatere pesmi II. oddelka njegove zbirke so v resnici lepe.

Njegova lirika je izražena najlepše in najpopolnejše v »Fantovskih.« Te pesmi niso fantovske le po imenu, temveč tudi in še bolj po razposajeno živahni, kmetiškoprirodni presrčnosti, ki jo tuintam vznaša istinita fantovsko-drzna zbadljivost, mestoma pa prepaja deviško-zaljubljen narodna sentimentalnost. In to je ravno značaj narodne pesmi, in bodi značilno tudi za pesem, ki ji je enčica.

Pesmi, posvečene Marici, so skozinskoz erotičke. Kako naj poje drugače pesnik, ki poklanja take darove svoji izvoljenki! Toda mi ne moremo prisoditi hvale vsem tem pesmim. Zdi se nam ob nekaterih, da je iskal pesnik originalitete. In sedaj čutimo to iskanje, ker ne najdemo iskanega. Izgubilo se je in skrilo, ker ga je iskal pesnik bogvekje zunaj sebe, in se mu ni oglasilo samo ob sebi v psih. Kdor primerja n. pr. pesmi »Posmrtna idila«, »Deklinacija«, »Bohême« s pesmima »Ne boj se!« »Sam,« nam pritrđi. Pretirane primere niso nikoli nič prida.

Torej: Maistrove »Poezije« so lepa pesniška zbirka, izvečine refleksivne nravi. Brez ozira na levo in desno in brez vprašanja, kaj poreko ljudje, jih je zapel mladi pesnik slovenski javnosti. Ali jo je zadovoljil — to ve danes. Prej ni pozvedoval, ker mu je bilo do tega, da zadovolji samega sebe. Sedaj ve, koliko zna. In da zna, to mu povemo tudi mi.

Vestnik.

Učiteljski konvikt. G. Fr. Križnar, nadučitelj v Šenčurju pri Kranju nabral v veseli družbi pri Grajzarju 2 K.

Kolekta poštних znamk za učiteljski konvikt. Iz mariborske okolice kolekta št. 24; iz gornjegradškega okraja kolekta št. 56; iz litijskega okraja kolekta št. 29.

Učiteljski dobrotniki. Čestilci nadučitelja Jakoba Marna na Viču povodom njegove učiteljske 40 letnice 23 K 30 h; g. Ludovik Špilar, trgovec v Št. Petru na Krasu 1 K 30 h; g. A. Slamberger, c. kr. notar v Kranju 10 K; g. Valentin Golob, trgovec v Ljubljani 2 K; g. Davorin Sinkovič, c. kr. gimn. profesor v Ljubljani, 2 K; g. Ivan Jebačinova »Prva jugoslovska tovarna za kavine surogate« v Ljubljani na račun pokroviteljine 50 K; g. L. Mikusch, posestnik v Ljubljani 5 K; g. Dragotin Zupančič, posestnik v Ptuj 2 K; g. Marija Zupančič, posestnikova soproga v Ptuj 2 K; g. Ivan Hrast, tajnik Mestne hranilnice v Ljubljani, 5 K; g. Alojzij Pogačnik, gostilničar v Ljubljani, 5 K; učiteljsko društvo za ormoški okraj na račun pokroviteljine 50 K, (čisti dohodek koncerta z dne 8. kimovca); g. Alojzij Zajec, vinotržec in posestnik v Šiški, 10 K; g. Maksimilijan Pleteršnik, c. kr. gimn. profesor v Ljubljani, 10 K; g. Martin Petelin, c. kr. gimn. profesor v Ljubljani, 3 K; g. Anton Globočnik, c. kr. vladni svetnik na Dunaju, 10 K. Živili učiteljski dobrotniki in nasledniki! Bog plati!

Čekovni promet učiteljskega konvikta. Letnina à 2 K za l. 1904: Gdč. Josipina Schott, učiteljica v Litiji; g. F. Križnar, nadučitelj v Šenčurju pri Kranju; gdč. Mici Schlaipach, učiteljica v Šenčurju pri Kranju; g. Josip Slekovec, nadučitelj na Jarenini; g. Jernej Črnko, učitelj na Jarenini; g. Josip Čonč, učitelj na Jarenini; gdč. Anka Wanda, učiteljica na Jarenini; g. P. Wudler, nadučitelj v Ljubnem na Štajerskem; gdč. Fr. Bašelj, učiteljica v Ljubnem, (1 K); gdč. M. Uderman, učiteljica v Ljubnem (1 K); g. Fran Leban, učitelj-voditelj v Trnovem pri Gorici; g. Fran Avser, učitelj na Bohinski Beli; g. Matej Kavčič, nadučitelj v Jurkloštru, gdč. Ana Poglajen, učiteljica v Jurkloštru; g. Andrej Kmet, nadučitelj v Cerkljah; g. Josip Lapajne, učitelj v Cerkljah; g. Anton Mahkota, učitelj v Cerkljah; gdč. Ivana Bohinec, učiteljica v Cerkljah; gdč. Pavla Krušič, učiteljica v Cerkljah; g. Fran Orel, učitelj v Kortih v Istri,

Jakob Dimnik, blagajnik.

Učiteljska imenovanja. Viljem Zirkelbach je imenovan za Podbrezje; Andr. Skulj za Tržišče; N. Peterlin za Studenec in Josip Ambrož za Čatež.